

EL METGE D'ALEP

Per
Ignasi García

A partir de fets reals i de poemes dels escriptors siris Nizar Qabbani
i Alí Ahmad Said Esber ("Adonis")

PERSONATGES

Tarik

Raisa

Periodista

Hussein

Voluntari

Soldat

Noi

ACTE I

Un metge, TARIK, està preparant la seva consulta per rebre als primers pacients. Sentim el soroll d'avions que s'acosten. TARIK es queda immòbil, espantat. Els avions passen de llarg i als pocs segons se senten explosions llunyanes. Un NOI creua l'escenari mostrant al públic un cartell: "Hospital d'Alep, Síria". Entra una infermera, RAISA.

RAISA (espantada)- Doctor, ho ha sentit?

TARIK- Sí. Pel que sembla s'ha trencat la treva i els avions tornen a bombardejar la ciutat.

RAISA- Creu que és prudent visitar avui als pacients?

TARIK- Raisa, aquest hospital és l'únic que queda dempeus a Alep. Si nosaltres no visitem als pacients, ningú ho farà.

RAISA- Estan els de Metges sense Fronteres...

TARIK- Ells han vingut a ajudar-nos. Però aquest és el nostre país, Raisa, la nostra ciutat. Nosaltres hem de ser els primers a donar la cara per la nostra gent.

(Pausa)

RAISA- Té raó, sóc una covarda.

TARIK- No, no ho ets. En aquests quatre anys de setge que portem a Alep, amb els rebels i les tropes del govern lluitant barri a barri, tu no m'has fallat ni un sol dia.

RAISA- Però tinc moltíssima por, doctor.

TARIK- Jo també, o et penses que no?

RAISA- De debò? Vostè també té por?

TARIK- És clar. Però un ha de vèncer les seves pors. I més quan saps que hi ha gent que et necessita. I deixa de dir-me "doctor" i de parlar-me de vostè, diga'm Tarik i tracta'm de "tu", quantes vegades t'ho he de dir?

RAISA- D'acord, doctor.

TARIK- Tarik.

RAISA- Això, Tarik.

TARIK- Estàs més tranquil·la?

RAISA- Sí. Parlar amb vostè sempre em tranquil·litza. Una mica. Bé... bastant.

TARIK- Fes passar al primer pacient.

RAISA- Abans hi ha algú que voldria conèixer-lo.... (rectifica) coneixe't. Està aquí fora esperant.

TARIK- Qui és?

RAISA- Una periodista europea. Està cobrint la guerra aquí a Alep, des que va començar.

TARIK- Doncs s'està jugant la pell, deu tenir moltes ganes d'explicar en el seu diari el que està passant a Síria. I en aquesta ciutat, concretament. O en el que en queda.

RAISA-La faig passar?

TARIK- Per què vol entrevistar-me?

RAISA- S'ha assabentat que és vostè... (rectifica)... que tu ets l'únic pediatre que segueix exercint a la ciutat.

TARIK- No li hauràs explicat res dels poemes que tinc publicats, oi?

RAISA (apurada)- No, no, què va. La faig passar o no?

TARIK- Sí, fes-la passar.

(RAISA surt. Se sent passar un avió, se senten ràfegues de metralladora llunyanes i finalment una explosió llunyana. Entra RAISA, seguida per la PERIODISTA -porta un peto amb la indicació "International Press"-)

RAISA (espantada)- Caram, aquesta ha caigut més a prop! (Al seu acompanyant) Passi. Li presento el doctor Tarik.

PERIODISTA- Encantada. Jo sóc la Deborah Blanchett, treballo per a l'Agència Europea de Notícies.

TARIK- Encantat. Gràcies per explicar al món el que està passant aquí.

PERIODISTA- I el que gent com vostè fa. Els altres pediatres d'Alep han fugit, només queda vostè.

TARIK- Sóc metge, la meva obligació és atendre malalts i ferits. No sóc cap heroi.

PERIODISTA- Sí que ho és. I a més de metge, és vostè poeta.

TARIK- Com ho sap?

PERIODISTA- La seva infermera m'ho va dir. Ahir, quan vaig contactar amb ella per parlar amb vostè, va tenir l'amabilitat de proporcionar-me un dels seus llibres de poemes.

(Li mostra el llibre. TARIK, desconcertat, mira a RAISA)

TARIK- Però si abans m'has dit que no li havies comentat res dels meus poemes...

RAISA- Bé... potser sí que li vaig comentar... una miqueta. Li... Et molesta?

TARIK- No sé què dir...

PERIODISTA- Els he estat llegint i n'hi ha un que m'ha impressionat molt. És aquest (llegeix):

"No hi ha camí cap a casa meva,
els carrers són cementiris.
Vaig dir: "Aquest és el camí de casa meva "
i algú va respondre: "No.
No passaràs", i em va apuntar amb el fusell...
No hi fa res, tinc a tots els barris
amics, i totes les cases del món.
Camins de sang.
Carrers, camions per a soldats i gent...
Ombres, homes i dones..."

(TARIK la interromp i segueix recitant la continuació del poema)

TARIK- "bombes carregades de pregàries,
de fidels i d'heretges,
un ferro que supura ferro
i es dessagna en carn,
camps melangiosos de blat,
herba i hortolans.
Una flor va seduir al vent
perquè portés el seu perfum.
Ahir va morir. "

(Silenci)

PERIODISTA- És molt trist.

TARIK- És aquesta guerra. Jo la toco tots els dies i l'oloro en la sang i la pólvora que els pacients porten a la meva consulta. De

quina altra cosa podria escriure? Què dolorós és ara el llenguatge!
El meu germà va desaparèixer sota la runa. El meu pare es va tornar boig. De què vol que escrigui? La veritat és el pa dels poetes. I aquí la veritat és la mort. Aquí et diuen "no ets dels nostres si no mates al teu germà." Però jo ja no puc escriure. De vegades busco un nom, alguna cosa que nomenar. I tot és innombrable. Aquesta és una època cega, una Història en ruïnes. A Síria la Història ha estat decapitada.

(Silenci)

RAISA- Faig passar al primer pacient?

TARIK- Sí. Li importa si passo visita mentre parlem?

PERIODISTA- En absolut, així veig la seva tasca i recullo testimonis en primera persona.

(Entra RAISA amb un nen, HUSSEIN, que té el cap embenat)

TARIK- Passa, Hussein, com et trobes avui?

HUSSEIN- Millor. Ja no em fa mal el cap però encara em marejo una mica.

TARIK- És normal, són efectes del traumatisme que vas tenir. Et prens els medicaments que et vaig donar?

HUSSEIN- Sí.

TARIK- Té, un caramel. (l'hi dóna) No l'hi diguis a ningú, eh? Que cada vegada són més difícils de trobar. Igual que els medicaments que et vaig donar. Anem a veure com estan les cremades de l'esquena. Aixeca't la camisa.

(HUSSEIN s'aixeca la part de darrere de la camisa per mostrar l'esquena -el públic no li veu l'esquena-. TARIK i RAISA contemplen la ferida sense aprensió. La PERIODISTA, en canvi, es queda impressionada)

PERIODISTA- Déu meu! Què li va passar?

TARIK- Estava jugant amb els seus amics al carrer, va caure una bomba incendiària de dispersió i va matar gairebé tothom.

RAISA- Però ell va tenir sort, almenys pot explicar-ho. Els amics amb els que jugava, no.

PERIODISTA- Una bomba de dispersió? No són aquestes que s'obren i deixen anar altres bombes petites plenes de metralla i material incendiari?

TARIK- Exacte. Pinces, cotó i desinfectant, Raisa.

PERIODISTA- Però si l'ús d'aquestes bombes està prohibit!

TARIK- A la guerra tot val. El seu objectiu és sembrar el terror i la mort. I això les armes prohibides ho fan molt bé.

(RAISA li dóna cotó, pinces i desinfectant a TARIK, que comença a desinfectar la ferida. De sobte se sent el soroll d'un avió acostant-se. HUSSEIN, espantat, es baixa la camisa i s'amaga sota la taula. Crida espantat.)

RAISA- Tranquil, Hussein, passarà de llarg.

HUSSEIN (terroritzat)- No vull més bombes!

TARIK- Tranquil, nosaltres et protegirem.

(L'avió passa de llarg)

RAISA- Ho veus? Ha passat de llarg.

(Pausa. Finalment HUSSEIN surt del seu amagatall)

HUSSEIN (encara espantat)- A casa estem recollint-ho tot. Demà me'n vaig amb els meus pares i els meus germans a Europa.

TARIK- Estàs segur que voleu fer això? A Europa ja ningú ens vol.

RAISA- És veritat. No saben els teus pares que els governs d'Europa han pagat diners a Turquia perquè no ens deixin arribar a les seves fronteres?

TARIK- I per anar a Europa des de Síria cal passar per força per Turquia.

HUSSEIN- No és veritat! A Europa sí ens volen! Els meus pares diuen que allà hi ha molts drets i molta justícia, no com aquí, i que ens ajudaran perquè ells sempre ajuden a la gent que s'escapa de la guerra perquè no vol que la matin! Me'n vaig, no vull escoltar més mentides!

(HUSSEIN surt corrent)

TARIK- Hussein! Espera! Encara no he acabat de curar-te la ferida!

RAISA- Surto a buscar-lo, a veure si l'enxampo.

(RAISA surt corrent)

PERIODISTA- Pobre noi... Està desesperat.

TARIK- Aquest país no sempre ha estat així. No sempre ha estat un lloc de mort i destrucció. Fa 4000 anys aquí va néixer la civilització, juntament amb Egipte i Mesopotàmia. L'escriptura, les lleis, l'art... Per les nostres terres van passar els grecs d'Alexandre el Gran i van fundar Antioquia, una de les ciutats més cultes, riques i admirades de l'antiguitat, que la va anomenar La Perla d'Orient. Per

aquí van passar els romans i van fundar Palmira, les ruïnes de la qual encara segueixen dempeus, resistint el pas del temps. La nostra terra va tenir els seus moments de glòria, sí, Damasc, la ciutat del Gessamí, la nostra actual capital, va ser fa temps la capital de tot el món musulmà. Aquí florien l'art i la poesia. Érem feliços i optimistes i li cantàvem al futur:

"Abraço l'era que s'acosta i camino,
rebel, amb posat de capità,
perfilant el meu país.
Pugeu als seus cims més alts,
baixeu a les seves profunditats,
no trobareu por ni cadenes.
És com si l'ocell fos branca
i la terra un nen"

PERIODISTA- Però després va arribar la repressió i la por amb el govern que hi ha ara. Això va ser el que va provocar la guerra. No va tenir problemes per escriure els seus poemes?

TARIK- Vaig aprendre a dir les coses de manera diferent, amagant el significat. L'escriptor al meu país parla totes les llengües del món menys l'àrab: tenim una llengua temerosa a la que se li han tapat els forats de la llibertat. Als països d'Occident, amiga meva, el poeta neix lliure com els peixos al mar. Aquí... el poeta neix dins un sac de pols, canta a reis fets de pols, a cavalls de pols... És un miracle que aconseguim plantar flors entre setge i setge.

(Mentre TARIK parla, entra RAISA i es queda escoltant. Ni TARIK ni la PERIODISTA s'adonen de la seva presència).

PERIODISTA- Però malgrat tot vostè va seguir escrivint coses molt arriscades, com el que diu aquí (llegeix el llibre):

"No pensis mai: el llum està vermell,
no parlis amb ningú: el llum està vermell,
l'intel·lecte és odiós, repugnant, menyspreable...
Segueix clandestí,
i no revelis les teves decisions ni a les mosques,
segueix analfabet,
no llegeixis llibres de crítica ni de filosofia:
a l'alba, els teus visitants
s'hauran infiltrat, com el corc,
a tots els prestatges de la biblioteca.
Segueix al teu barril ple d'escombraries,
segueix penjat per la veu fins al dia del Judici,
segueix penjat per l'intel·lecte fins al dia del Judici;
segueix dins el teu cau per no veure
el rostre d'aquesta nació violada."

TARIK- Sí. Jo ho vaig escriure.

PERIODISTA- No és molt arriscat? Per què s'obstina a escriure aquestes coses?

RAISA (descobrint-se)- Perquè si la seva poesia no té ressò en els qui escorxen als pobles, no és la seva poesia.

TARIK- Raisia! Quan has arribat?

RAISA- Perdona, Tarik, no he pogut portar-te el Hussein. Ha sortit corrent al carrer i s'ha esfumat entre la runa.

TARIK- Què hi farem... Sort que la ferida gairebé ja ha cicatritzat.
(mira la Raisia) De debò penses això de la meva poesia?

RAISA- Sí.

(Es miren i somriuen. De sobte se sent soroll d'avions i explosions properes).

PERIODISTA- L'aviació! Aquestes bombes estan caient molt a prop d'aquí!

RAISA-Hem d'anar-nos-en, Tarik, aquí estem en perill!

TARIK- No puc, aquest bombardeig provocarà molts ferits, hauré d'atendre'ls!

PERIODISTA- És una bogeria! Poden bombardejar l'hospital!

TARIK- No puc deixar la meva gent abandonada a la seva sort!

(La PERIODISTA surt corrent)

RAISA- Aleshores jo també em quedo amb tu.

TARIK- No, vés-te'n, amaga't fins que passi el bombardeig. I després surt al carrer i fes que em portin els ferits.

RAISA - No vull deixar-te sol...

(TARIK li agafa les mans)

TARIK- Raisia, ets una bona infermera, la millor que he tingut mai. I una gran persona. Si de debò vols ajudar-me, saps que el que et proposo és el millor.

(Es miren. RAISA calla. Entra la PERIODISTA corrent).

PERIODISTA- Hem de sortir d'aquí, aquest lloc no és segur, estan desallotjant l'hospital!

TARIK- Emporti-se-la. I poseu-vos fora de perill.

RAISA (mentre la Periodista se l'emporta)- Si us plau, promet-me que aniràs amb compte!

TARIK- T'ho prometo.

(RAISA i la PERIODISTA surten. Pausa.)

TARIK (tristíssim):

"La veritat serà la mort, el pa dels poetes,
i el que es digué o es convertirà en pàtria,
no és més que un instant a la deriva
sobre el rostre del temps."

*(Mentre recita, se sent el xiulet d'una bomba que cau. TARIK
sembla no adonar-se'n)*

TARIK (tristíssim):

"En un instant llegeixo les generacions,
en un cadàver reconec milers de cadàvers.
M'enfonsen els abismes de l'absurd."

(FOSC. Se sent una gran explosió)

FI DE L'ACTE I

ENTREACTE

A les fosques, sobre un fons sonor que simula el vent del desert, se sent una gravació on TARIK recita, amb efectes de ressò, el següent:

TARIK: "El meu cos s'escapa,
el meu rostre no surt al mirall,
La meva sang fuig de les artèries.
Serà perquè no veig transportar
els meus somnis cap a la llum?
Què és això que en una riallada s'eleva
dels meus membres inerts?
Sóc éssers múltiples que es pregunten:
"Qui ets", "D'on vénis"?
Tant de bo pogués fugir de la meva pell
sense saber qui he estat ni qui seré.
Però se'm va concedir ser esquinçat,
ser escampat en un bosc de foc
per il·luminar el camí."

ACTE II

Un VOLUNTARI d'una ONG mira cap a l'horitzó amb uns prismàtics. Un NOI creua l'escenari amb un cartell: "Illa de Lesbos, Grècia (Unió Europea)". Arriba la PERIODISTA, porta posat el peto on diu "International Press". Mira el VOLUNTARI amb curiositat.

PERIODISTA- Disculpi, em dic Deborah Blanchett, treballo per a l'Agència Europea de Notícies. Em pot dir què està fent?

VOLUNTARI- Vigilo el mar per si veig alguna embarcació amb refugiats apropant-se a la costa.

PERIODISTA- Ja m'ho semblava. I per què ho fa?

(Mentre parlen arriba l'espectre de TARIK, amb un vestuari diferent al de l'Acte I. Es mou entre ells però no el veuen).

PERIODISTA- Des que la Unió Europea va pactar amb Turquia perquè impedís el pas dels refugiats sirians, gairebé no arriben embarcacions.

VOLUNTARI. Vostè ho ha dit: " Gairebé". Però en segueixen arribant algunes, hem d'estar pendents per poder-los ajudar si cal. Aquest mar ja s'ha empassat a massa gent.

PERIODISTA- I la guerra a Síria també. Jo vaig ser-hi. A Alep vaig conèixer un metge excepcional, també era poeta. Però hi va haver un bombardeig i li vaig perdre la pista, no sé què se'n va fer, d'ell. Tant de bo hagi sobreviscut.

TARIK- No, Deborah. Ara només sóc un espectre que vaga per un desert desconegut i acampa en una calavera.

(La PERIODISTA i el VOLUNTARI ni el veuen ni el senten)

PERIODISTA- De vegades sento com si estigués al meu costat, recitant-me els seus poemes, parlant-me del seu país i de la seva gent.

TARIK- Perquè el que vaig escriure encara em permet seguir existint en aquest món. M'alegro que encara siguis aquí, explicant a les notícies la història de la meva gent.

(La PERIODISTA i el VOLUNTARI ni el veuen ni el senten. De sobte el VOLUNTARI veu alguna cosa a través dels prismàtics que crida la seva atenció)

VOLUNTARI- El vaixell d'ajuda! El veig apropant-se a la costa! Això vol dir que han rescatat enmig del mar un grup de refugiats nàufrags.

PERIODISTA- Es veu a molta gent a la coberta?

VOLUNTARI- No. Només una dona i un nen. Això és mal senyal. Vaig a la platja a rebre'ls.

(El VOLUNTARI surt.)

PERIODISTA- Espera! Vaig amb tu.

(La PERIODISTA surt darrera d'ell. TARIK resta sol a escena. Pausa).

TARIK- Sé com heu de sentir-vos, pobres compatriotes meus. Tota la certesa que havíeu viscut s'esvaeix. Totes les torxes dels vostres desitjos s'esvaeixen. Tot el que hi havia entre vosaltres i l'existència lluminosa, en aquest exili s'esvaeix. Intenteu començar des del

principi. Camina errant, amic meu. Veuràs una imatge desconeguda del teu rostre; veuràs la teva roba sobre un cos que ja no és el teu. Perquè no et reconeixeràs. Ni reconeixeràs el món on vius.

(La PERIODISTA i el VOLUNTARI tornen, ajudant a dos refugiats coberts amb una manta, xops i tremolant de fred: són RAISA i HUSSEIN, però amb robes molt gastades i estripades. HUSSEIN porta una petita motxilla.)

PERIODISTA- Encara no em puc creure que sigueu vosaltres!

TARIK (sorprès)- Raisa! Hussein!

(Els altres personatges ni el veuen ni el senten)

RAISA (exhausta)- Per fi! Ha estat horrible, ens pensàvem que no ho explicaríem! Però ja som aquí! A Europa!

(RAISA s'agenolla i besa el terra)

HUSSEIN- Què bé! Estem salvats! Aquí ens cuidaran!

(HUSSEIN abraça RAISA)

RAISA- Tant de bo, Hussein. Tant de bo...

PERIODISTA- Però... no ho entenc. Com heu acabat aquí els dos junts?

RAISA- Hussein i jo vam sobreviure al bombardeig. Però la família d'Hussein, no.

PERIODISTA- Quin horror...

RAISA- Em vaig fer càrrec d'ell i vaig decidir que havíem de fugir d'aquell infern. I com han fet molts d'altres vam anar cap a Europa travessant Turquia. Ha estat molt dur, he gastat tot els meus diners

pagant als traficants per creuar Turquia sense que ens veiés la policia, pagant fortunes per un tros de pa sec, per dormir en una quadra plena de fems, per aconseguir una plaça dins la barca atrotinada amb la que vam creuar el mar per arribar fins aquí...

PERIODISTA- I el Tarik?

RAISA- Va morir. L'aviació va bombardejar l'hospital i el va deixar fet enderrocs. El cos del Tarik va quedar enterrat sota tones de runa.

(RAISA plora)

PERIODISTA (molt afectada)- No... No és possible.

RAISA- Tinc aquí el seu llibre de poemes.

El treu d'entre la seva roba i el mostra)

RAISA- L'he conservat tot el viatge. Podien robar-me el menjar, l'aigua, la roba, els pocs diners que tenia. Però no hagués permès que em robessin aquest llibre. És l'única cosa que em queda de Tarik.

(Abraça el llibre contra el seu pit. Pausa)

PERIODISTA- Estaves enamorada d'ell, oi?

(RAISA no respon)

TARIK (sorprès)- Per què calles, Raisa? És que és veritat, estaves enamorada de mi?

PERIODISTA- No passa res perquè dius la veritat. Estaves enamorada d'ell, oi que sí?

RAISA- Sí. Somiava amb perdre'm en els seus braços, i els meus llavis eren una fortalesa que anhelava una conquesta insòlita. La seva figura era un sultà; els seus ulls, la llar del meu repòs. Em vaig unir a ell, em vaig perdre en Tarik sense que ell ho sabés. Però mai em vaig atrevir a donar el primer pas.

(RAISA calla, trista i pensarosa. TARIK s'acosta i li acaricia els cabells. RAISA no ho nota.)

TARIK- No et culpis. Jo tampoc em vaig atrevir a donar el primer pas. Jo també t'estimava, sí. Cada dia, quan t'anaves de la consulta, era com si el teu cos es dissolgués en l'aire i es convertís en perfum. Un perfum que convocava a tots els perfums. I amb aquesta aroma jo embolcallava els meus somnis. Mai vaig planejar entrar dins l'amor, com em va sorprendre que l'amor d'una dona em convertís en rosa, sent de pedra!

PERIODISTA (per a si)- Una altra història d'amor que estronca la guerra...

RAISA- Sé que s'ha mort, però tot i així el segueixo estimant. I no me'n penedeixo. El més bonic del nostre amor és que no té sentit ni raó, camina sobre les aigües sense enfonsar-se, no com li ha passat a tota la gent que anava a la barca amb nosaltres.

VOLUNTARI- Què els ha passat?

RAISA- Érem molts, massa. Però als traficants els era igual, amb tal de guanyar diners amb cada passatge. Quan érem enmig del mar la barca ha començat a enfonsar-se pel pes i hem naufragat. Només ens hem salvat el Hussein i jo, perquè hem estat els únics que han pogut pagar les armilles salvavides que ens oferien al port. I com la resta tampoc sabia nedar...

(Pausa)

PERIODISTA- És horrible que hagueu passat per això. Però ja esteu fora de perill, aquest voluntari i jo us ajudarem, us portarem a un lloc segur i ens encarregarem que tingueu una llar perquè pugueu començar junts una nova vida.

HUSSEIN- Podré anar a veure jugar el Messi i el Cristiano Ronaldo?

VOLUNTARI (sorrès)- T'agraden tots dos?

HUSSEIN- Sí, els dos juguen molt bé, què passa?

VOLUNTARI- Quin noi més estrany...

PERIODISTA (convidant-los a marxar)- Anem, pugeu al meu cotxe, el tinc aquí mateix, us portaré a..

(Entra un SOLDAT armat amb un pal)

SOLDAT- Alto! Aquesta gentussa no va enlloc, són immigrants il·legals, han entrat a Europa de forma indeguda.

PERIODISTA- No són immigrants, són refugiats sirians que fugen de la guerra.

SOLDAT- Això diuen tots, però són uns ganduls i uns mentiders, qui li diu que no són delinqüents?

RAISA- No som delinqüents!

HUSSEIN- Ni tampoc ganduls ni mentiders!

SOLDAT (amenaçant-los amb el pal)- Calleu o...

(El VOLUNTARI i la PERIODISTA s'interposen per protegir-los)

PERIODISTA- Ni se li passi pel cap!

VOLUNTARI- Si els pega a ellas també ens haurà de pegar a nosaltres.

PERIODISTA- Vol que escrigui un article explicant que les autoritats europees peguen a nens i dones indefensos?

(Pausa tensa)

SOLDAT- D'acord. Però aquests dos han de venir amb mi a un camp d'internament de l'exèrcit, són les ordres del govern. I si es resisteixen serà pitjor.

PERIODISTA- No! Jo ja sé el que vol dir això! Es desentendran d'ells i els faran tornar a Turquia, com estan fent amb milers de refugiats! I des d'allà segurament una altra cop a Síria!

RAISA- És veritat, aixó? Ens faran tornar una altra vegada a Síria?

HUSSEIN- Però si allà hi ha una guerra! Ens mataran!

SOLDAT- Totes les sol·licituds d'asil s'estudiaran cas per cas. Ara vinguin amb mi. No oposin resistència o serà pitjor!

PERIODISTA (protestant)- No pot ser...

VOLUNTARI (al mateix temps, protestant)- No és just.

SOLDAT- I vostès a callar! Volen que els detingui? Les meves ordres són molt clares i no penso...

(La PERIODISTA li treu el pal i l'amenaça)

PERIODISTA- I ara què? Oi que ara ja no ets tan fatxenda?

SOLDAT- Torní'm això ara mateix si no vol veure's ficada en un embolic molt gros.

(Pausa tensa)

RAISA- Torni-li, si us plau. No vull que tingui problemes per culpa nostra.

PERIODISTA- Però...

RAISA- Vostès dos m'han demostrat que a Europa hi ha bones persones que ens aprecien. Ara hem de confiar que també hi hagi governants amb bon cor.

(RAISA li treu suaument el pal a la PERIODISTA i l'hi torna al SOLDAT).

SOLDAT (a Raisa i Hussein)- Va, anem.

(El SOLDAT es disposa a sortir d'escena amb RAISA i HUSSEIN, però a l'últim moment HUSSEIN s'atura i treu de la seva motxilla un feix de fulls de paper. Els dóna a la PERIODISTA.)

HUSSEIN- Té, són dibuixos que vam fer els meus amics i jo a Alep, abans de l'últim bombardeig. Ets periodista, oi? Doncs ensenya'ls a la gent perquè sàpiga com viuen els nens a Síria. Potser serveix per a alguna cosa.

PERIODISTA- Ho faré. T'ho prometo.

(RAISA li ofereix el llibre de poemes de Tarik a la PERIODISTA)

RAISA- Agafa també el llibre de poemes del Tarik. Mostra'ls al món i explica a la gent com era ell.

PERIODISTA- Jo ja tinc el meu, el que em vas aconseguir a Alep. Queda-te'l, sé que per a tu és un tresor.

(HUSSEIN els mostra els dibuixos a la PERIODISTA i al VOLUNTARI. RAISA, malenconiosa, mira el llibre de poemes a les seves mans. TARIK s'acosta a ella).

TARIK- Llegeix-me perquè et sentis sempre orgullosa. Llegeix-me cada vegada que busquis en el desert una gota d'aigua. Llegeix-me cada vegada que tanquin les portes de l'esperança als enamorats. Jo no escric la tristesa d'una sola persona. Escric la història de totes les persones.

SOLDAT- En marxa! No penso repetir-ho!

(RAISA i HUSSEIN se'n van amb el SOLDAT. La motxilla r esta oblidada a terra. Pausa.)

PERIODISTA (al Voluntari)- Què esperem? Repartim això.

(La PERIODISTA i el VOLUNTARI comencen a repartir els dibuixos entre el públic.¹ TARIK roman a l'escenari. Comença a recitar mentre els altres reparteixen dibuixos.)

TARIK- No viatgis amb passaport àrab,
no viatgis a Europa:
Europa, com saps, vessa de necis.
Rebutjat,
sospitós,
expulsat de tots els mapes,
gall ferit en l'orgull,
mort sense combat,
degollat sense sang...

---

¹ Veure annex.

No viatgis amb passaport àrab,
espera, com una rata, a tots els aeroports:
el llum està vermell.
No diguis en àrab:
sóc Marwán, Adnán o Sahbán
a la venedora rossa de la botiga:
el nom no significa res per a ella
i la teva història, amic meu, per a ella és una història falsa.
Cada cop que anuncio:
"Aquest és el meu país, que s'acosta
i ofereix els seus fruits en una llengua propera",
una altra llengua m'exilia
a un altre país.

(La PERIODISTA i el VOLUNTARI acaben de repartir els dibuixos)

PERIODISTA- Tant de bo el Hussein tingui raó, i donar a conèixer aquests dibuixos serveixi per alguna cosa.

(La PERIODISTA i el VOLUNTARI surten per la porta que dóna accés a la sala. TARIK roman sol a l'escenari, mirant al públic. Pausa. TARIK veu la motxilla oblidada a terra. L'agafa i l'observa. A continuació mira al públic)

TARIK- Vestit amb la meva sang, camino:
les cendres em porten i les ruïnes em guien.
Homes, ones que trenquen,
diluvi de llengües.
I jo, bandejat de totes les tribus,

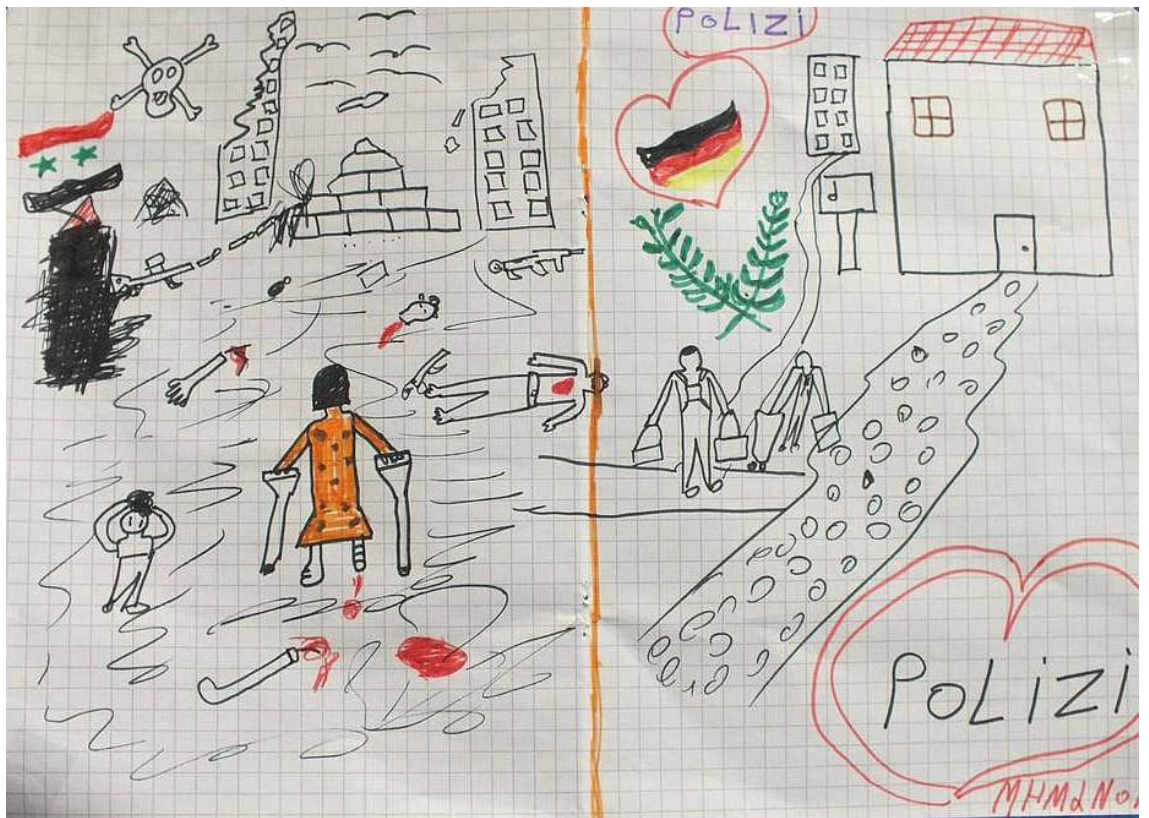
embolcallat per les ferides,
abraçant la terra assassinada,
vaig marxar,
i a la meva sang vaig plantar les meves tendes.

(Es posa la motxilla a l'esquena i surt.)

FOSC

Traducció dels poemes: María Luisa Prieto

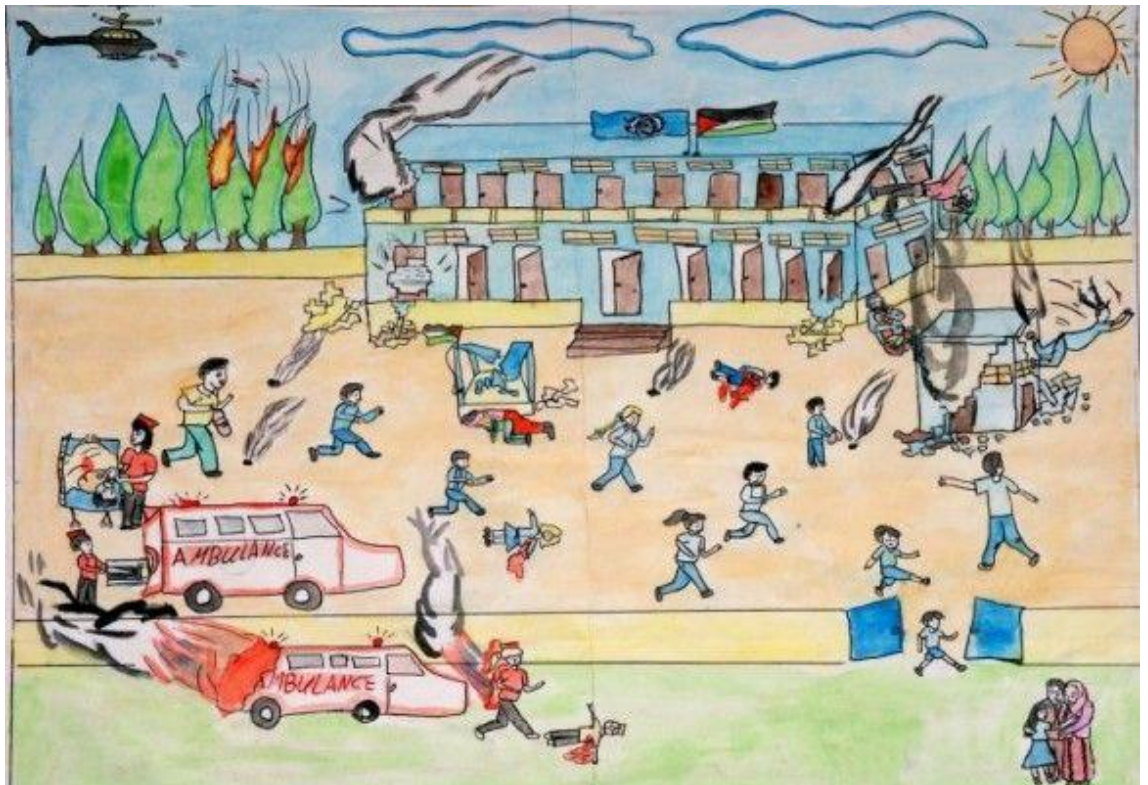
ANNEX

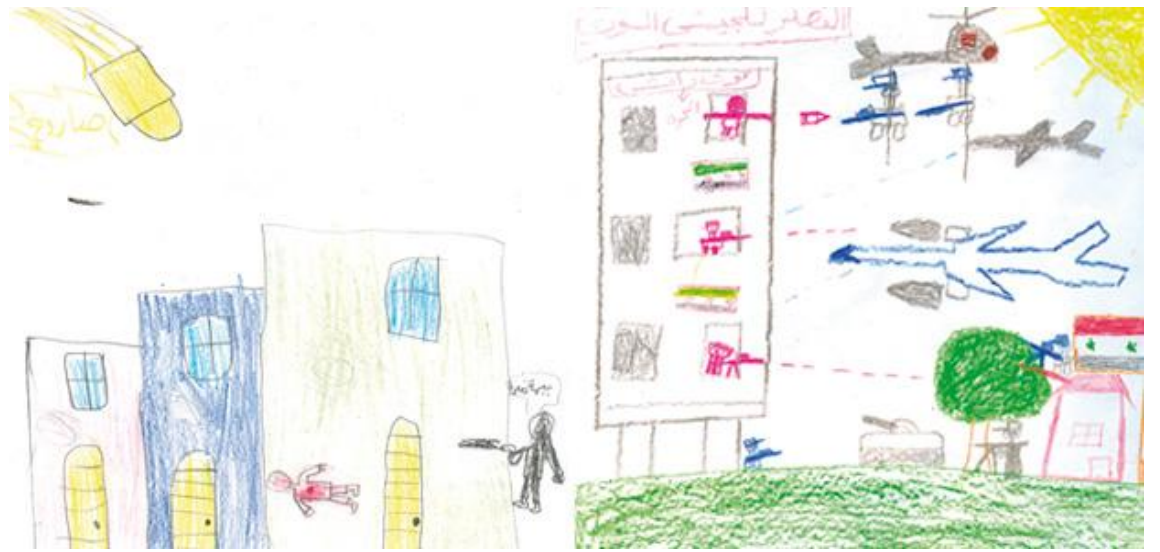

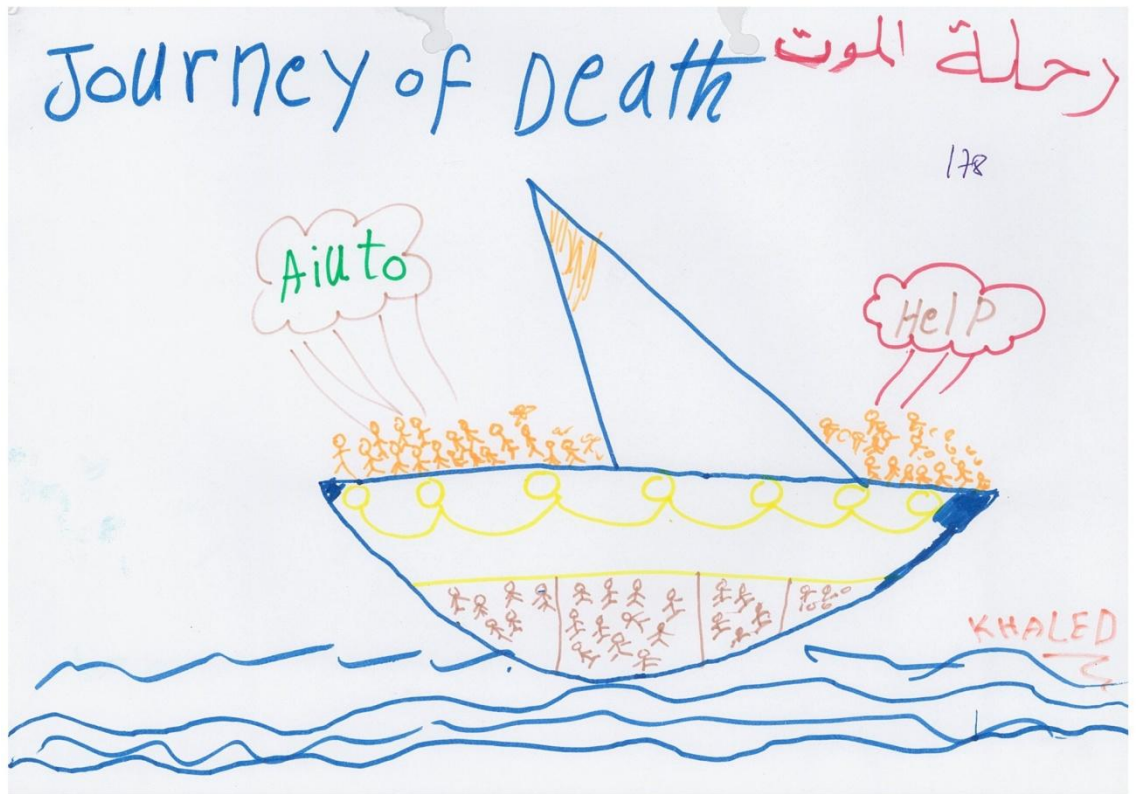

هذا هو ما سأت حقيقِي لشعب السورِي

